

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 3 sierpnia 2016 roku odmówił K. J. przeliczenia emerytury. W uzasadnieniu wskazano, iż zgodnie z § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 237, poz. 1412 z późn. zm.), środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. ZUS wskazał, iż dokumentem potwierdzającym osiągnięte wynagrodzenie może być między innymi umowa o pracę, angaże, pisma o mianowaniu i powołaniu. Wnioskodawca przedłożył angaże z lat 1971-1976 określające stawkę godzinową. Organ rentowy podkreślił w uzasadnieniu, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami w przypadku stawki godzinowej wnioskodawca powinien przedłożyć dodatkowo dowody wskazujące ilość godzin jaką pracownik faktycznie przepracował w danym okresie. Takich dowodów jednak wnioskodawca nie przedstawił (decyzja k.119 akt ZUS).

W dniu 8 września 2016 roku ubezpieczony złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego. W odwołaniu podkreślił, iż w spornym okresie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, otrzymywał godzinowy dodatek za prace w warunkach szczególnych oraz wynagrodzenie za godziny nadliczbowe. Zakład (...) nie wystawił mu jednak dokumentu Rp-7 (odwołanie k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5).

Na rozprawie w dniu 26 września 2017 roku wnioskodawca wniósł dodatkowo o uwzględnienie, w jego wynagrodzeniach za sporny okres, premii w wysokości 20%, zasiłków rodzinnych za okres od kwietnia 1975 roku do grudnia 1978 roku w kwotach 175,- zł miesięcznie, deputatu węglowego w kwocie 114,- zł miesięcznie, dodatku za prace w szczególnych warunkach w kwocie po 0,50 zł za godzinę za okres od lutego 1971 roku do grudnia 1978 roku oraz dodatku stażowego w wysokości 5% od lutego 1977 roku do grudnia 1978 roku (e-protokół z 26 IX 2017 roku 00:05:06).

Decyzją z dnia 20 września 2017 roku organ rentowy przeliczył wysokość emerytury wnioskodawcy, od 1 sierpnia 2017 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto, wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych tj. z lat 1979, 1981-1985, 1995-1998, 2000-2009, udokumentowane wymaganymi dowodami. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 67,50%. Uwzględniono okresy składkowe w wymiarze 42 lat, 5 miesięcy i 2 dni (509 miesięcy). Wysokość emerytury ustalono na kwotę 1.821,10 zł (netto 1.641,20 zł) (decyzja k.148 akt ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się (...) (okoliczność bezsporna).

W dniu 11 lutego 2013 roku złożył wniosek o emeryturę (wniosek k.1-4 akt ZUS).

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał K. J. prawo do emerytury od dnia 1 lutego 2013 roku. Jako podstawę wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych tj. z lat 1981-1985, 1995-1998, 2000-2009, 2011. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 64,86%. Uwzględniono okresy składkowe w wymiarze 41 lat, 11 miesięcy i 29 dni (503 miesiące). Wysokość emerytury ustalono na kwotę 1.765,25 zł (netto 1.528,63 zł) (decyzja z załącznikiem k.94-96 akt ZUS).

W dniu 3 sierpnia 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie wysokości emerytury załączając angaże (wniosek k.112).

W okresie od 22 lutego 1971 roku do 28 lutego 1980 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku szlifierza. Ostatnio otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 22,50 zł/h (świadczenie pracy – akta osobowe k.40).

Odwołujący otrzymywał następujące wynagrodzenie:

- od 22 II 1971 roku 9,60 zł/h plus premia zgodnie z regulaminem;
- od 1 V 1972 roku 10,90 zł/h plus premia zgodnie z regulaminem;
- od 1 I 1974 roku 13 zł/h plus premia zgodnie z regulaminem;
- od 1 X 1974 roku 15 zł/h plus premia zgodnie z regulaminem;
- od 1 VII 1975 roku 19 zł/h plus premia zgodnie z regulaminem;
- od 1 VIII 1976 roku 21 zł/h plus premia zgodnie z regulaminem;

W związku z nieusprawiedliwioną nieobecnością w pracy w dniu w dniu 1 lutego 1980 roku wnioskodawca pozbawiony został zarobku za ten dzień (angaże i decyzja o ukaraniu – akta osobowe k.40).

Za lata 1979 – 1980 (...) SA wystawiła odwołującemu dokument Rp-7, z którego wynika, iż w roku 1979 roku otrzymał on wynagrodzenie w kwocie 68.635 zł zaś za rok 1980 w kwocie 10.044 zł (Rp-7 k.81).

Przyjmując stawki wynagrodzenia godzinowego oraz przeciętną tygodniową normę czasu pracy wnioskodawca uzyskał następujące wynagrodzenia;

- za 1971 rok – 19.392,- zł;
- za 1972 rok – 24.478,- zł;
- za 1973 rok - 25.549,60 zł;
- za 1974 rok – 31.532,- zł;
- za 1975 rok – 39.798,- zł;
- za 1976 rok – 46.748,- zł;
- za 1977 rok – 49.392,- zł;
- za 1978 rok – 49.098,- zł;

(wyliczenie k.140 – akt ZUS).

Przy przyjęciu wynagrodzeń wykazanych przez wnioskodawcę z innych okresów zatrudnienia oraz wynagrodzeń za lata 1979-1980 w oparciu o dokument Rp-7 a także za lata 1971-1979 ustalonych w oparciu o stawki godzinowe, najkorzystniejsze wynagrodzenia wnioskodawca osiągnął w następujących latach, które dały kolejno wskaźniki podstawy wymiaru:

- w 1971 r. – 20.856,29 zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 73,71%;

- w 1972 r. – 24.478,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 81,30%;
- w 1973 r. – 25.549,60 zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 76,09%;
- w 1974 r. – 31.532,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 82,50%;
- w 1975 r. – 39.798,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 84,76%;
- w 1976 r. – 46.748,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 91 %;
- w 1977 r. – 49.392,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 89,56%;
- w 1978 r. – 49.098,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 83,72%;
- w 1979 r. – 68.635,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 107,37%;
- w 1981 r. – 76.873,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 83,31%;
- w 1982 r. – 124.036,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 88,87%;
- w 1983 r. – 143.375,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 82,54%;
- w 1984 r. –180.998,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 89,58%;
- w 1985 r. – 166.990,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 69,56%;
- w 2000 r. – 14.400,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 62,38%;
- w 2001 r. – 15.331,04 zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 61,96%;
- w 2002 r. – 15.600,- zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 60,94%;
- w 2003 r. – 15.767,22 zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia –59,68%;
- w 2006 r. – 17.770,40 zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 59,78%;
- w 2009 r. – 22.806,26 zł, stosunek do przeciętnego wynagrodzenia – 61,25%;

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 77,49%.

(wyliczenie k.54-57, pismo k.87 i k.147 akt ZUS).

Dzieci wnioskodawcy urodziły się: 28 III 1972 roku i 4 XI 1975 roku (skrócone akty urodzenia k.94).

Przy ustaleniu stanu faktycznego sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie składników wynagrodzenia i ich wysokości uzyskiwanych z trakcie spornego zatrudnienia, które nie wynikały ze zgromadzonej dokumentacji kadrowo-płacowej. Zeznanie stron jest dowodem jedynie uzupełniającym a nie wiążącym, zwłaszcza w sytuacji składników i wysokości wynagrodzenia. Wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Nie można zatem przyjąć jedynie w oparciu o zeznanie ubezpieczonego iż otrzymywał premię w wysokości 20-30% miesięcznie, dodatek za prace w warunkach szczególnych czy dodatek stażowy od lutego 1977 roku. Nawet jeśli wnioskodawca w okresie późniejszym otrzymywał taki dodatek to brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie zarówno zasad jego naliczania jak i faktu, iż w zakładzie dodatek ten był wcześniej w ogóle wypłacany. Nadto w zakresie dodatku za prace w warunkach szczególnych sam wnioskodawca raz podawał, iż była do kwota 1 zł za godzinę a następnie 0,50 zł za godzinę. Zeznanie wnioskodawcy mają zatem charakter życzeniowy i jako niepotwierdzone żadnymi obiektywnymi dowodami nie zasługują na wiarę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2016 r. poz. 887 z późn. zm.) prawo do świadczeń (emerytalno – rentowych) lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Zwrot "przedłożenie nowych dowodów" oznacza zgłoszenie każdego prawnie dopuszczalnego środka dowodowego, stanowiącego potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokość. Natomiast użyte w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej pojęcie "ujawnienie okoliczności" oznacza powołanie się na fakty dotyczące ogółu wymagań formalnych i materialnych związanych z ustaleniem przez organ rentowy prawa do świadczenia lub wysokości świadczenia. Są to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości np. staż pracy, wiek, niezdolność do pracy, ale także uchybienia przez organ rentowy normom prawa procesowego lub materialnego, wpływające potencjalnie na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną z mocy prawa sytuacją prawną osoby zainteresowanej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX nr 1444596 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., III AUa 1087/15, LEX nr 1979499).

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że skoro przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte w oparciu o wniosek z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to obowiązkiem organu rentowego a następnie Sądu orzekającego, była w pierwszej kolejności ocena, czy wystąpiły określone w tym przepisie przesłanki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie wniosku. Należało zatem ustalić i ocenić, czy po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 22 kwietnia 2013 roku, a przed wydaniem zaskarżonej decyzji wnioskodawca przedłożył organowi rentowemu dowody mogące mieć wpływ na zmianę poprzedniej decyzji ustalającej wysokość emerytury, ewentualnie, czy ujawniły się takie okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mogły rzutować na wysokość przyznanego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego.

Ocena, że przesłanki te nie były spełnione, wnioskodawca po uprawomocnieniu się decyzji nie przedłożył nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na wysokość przyznanego mu świadczenia, powinna prowadzić do odmowy ponownego ustalenia świadczenia przez organ rentowy oraz oddalenia odwołania przez Sąd, bez potrzeby merytorycznego zbadania wysokości świadczenia przysługującego ubezpieczonemu. Bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny wysokości świadczenia jest bezcelowe i bezprzedmiotowe.

Dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący w toku postępowania przed organem rentowym przedłożył angaże wskazujące na wysokość wynagrodzenia określonego stawką godzinową a organ rentowy niezasadnie odmówił ich uwzględnienia.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 cytowanej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez

zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Na mocy ust. 6 na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Z treści § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011, nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym ograniczenie co do środków dowodowych wynikające z (uprzednio obowiązującego) § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym nie ma zastosowania w postępowaniu sądowym przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 KPC), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r. sygn. akt II UKN 186/97, opubl. OSNP 1998/11/342; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. sygn. I UK 115/06, opubl. Orzecnictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2007, Nr 17-18, poz. 257, str. 753/. Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) /por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662/.

Orzeczenia te, które sąd orzekający w pełni podziela zachowują aktualność na gruncie nowych przepisów.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na okoliczność wysokości wynagrodzeń uzyskiwanych przez wnioskodawcę, przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji oraz dopuścił dowód z zeznań wnioskodawcy.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż w toku procesu przedłożono dokument Rp-7 za lata 1979-1980, a nadto z angaży z okresu 22 lutego 1971 roku do 28 lutego 1980 roku, kiedy wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł., możliwe okazało się ustalenie wysokości uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 roku „o czasie pracy w przemyśle i handlu” (tj. Dz.U.33.94.734) czas pracy wszystkich pracowników, zatrudnionych na mocy umowy w przemyśle, handlu, górnictwie, komunikacji

i przewozie oraz innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, niezależnie od tego, czy te zakłady pracy są własnością prywatną, czy państwową, czy też organów samorządowych wynosi bez wliczenia przerw odpoczynkowych najwyżej 8 godzin na dobę, w sobotę 6 godzin na dobę i nie może przekraczać 46 godzin na tydzień.

Zgodnie zaś z art. 129 § 1 kp w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1975 roku czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 46 godzin na tydzień.

W związku z tym, wnioskodawca będąc zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy musiał ją świadczyć co najmniej przez 46 godzin tygodniowo.

Dzięki temu Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia za sporny okres w oparciu o wynagrodzenie według stawki godzinowej.

Przyjęcie innych zasad wynagradzania i dodatków nie było możliwe w świetle ustaleń poczynionych przez Sąd. Brak dowodów pozwalających na ustalenie zarówno zasad jak i wysokości pozostałych dodatków takich jak dodatek stażowy, premia czy dodatek za prace w warunkach szczególnych.

Sąd pragnie zwrócić uwagę, że zeznania wnioskodawcy były w tym zakresie niewiarygodne ponieważ nie pozwoliły na ich określenie w sposób pewny, a nadto odwołujący jest z całą pewnością najbardziej zainteresowany wynikiem tego postępowania, a zatem jego zeznania nie mogą stanowić jedyne dowodu dotyczącego dodatków i ich wysokości. Podkreślić trzeba, że wnioskodawca mimo pouczeń oraz udzielonego dodatkowego terminu nie przedstawił żadnych świadków, którzy mogliby potwierdzić jego wersję. Ponadto angaże nie wskazywały na konkretną wysokość premii, oraz dodatków a nawet faktu wypłaty tych dodatków. Natomiast w przypadku zasiłku rodzinnego to po pierwsze nie stanowił on podstawy naliczania składek na ubezpieczenia społeczne, a po wtóre brak jest dowodów, iż we wskazanych okresie to wnioskodawca a nie matka dzieci pobierał ten zasiłek.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok SN z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Jak wynika wprost z ustaleń sądu, wynagrodzenie wnioskodawcy wyliczone w oparciu jedynie o jego stawki godzinowe zawarte w angażach oraz dokumnet Rp-7 za lata 1979 – 1980 pozwoliło na przeliczenie wysokości świadczenia uzyskiwanego przez ubezpieczonego.

Z uwagi na to, że ubezpieczony nie udowodnił konkretnych kwot wynagrodzeń za sporny okres, Sąd mógł przyjąć jedynie wynagrodzenie wyliczone według stawek godzinowych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury z dokumentacji innej niż dokumentacja płacowa uwzględnieniu, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, podlegają tylko te składniki wynagrodzenia, których wypłata w określonej wysokości oraz fakt odprowadzenia składki na ubezpieczenie społeczne jest niewątpliwy. W kwestii tej nie może istnieć żaden stan niepewności. W świetle powyższego, w uznaniu Sądu, brak było podstaw do tego aby w objętych sporem latach za

podstawę wymiaru składek, poza wynagrodzeniem zasadniczym liczonym według stawek godzinowych, przyjąć także dodatkowe składniki wynagrodzenia.

Hipotetyczne wyliczenia emerytury dokonane przez ZUS nie było kwestionowane przez skarżącego oraz zostało dokonane zgodnie z zobowiązaniem Sądu.

Sąd Okręgowy opierając się na aktach organu rentowego, angażach i umowach o pracę zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego oraz wyliczeniu wysokości emerytury dokonany przez ZUS, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego zgodnie z hipotetycznym wyliczeniem wysokości emerytury. Do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy Sąd przyjął wynagrodzenie z dwudziestu lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (lata 1971 – 1979, 1981 – 1985, 2000-2003, 2006 i 2009), przyjmując kwotę bazową z daty nabycia prawa do emerytury. Należy zauważyć, że nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 77,49% w stosunku do 64,86% ustalonego przez organ rentowy.

Na mocy art. 129. ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Ponieważ wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury w dniu 3 sierpnia 2016 roku emeryturę w nowej wysokości Sąd przyznał od 1 sierpnia 2016 roku.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję przeliczając emeryturę ubezpieczonego od dnia 1 sierpnia 2016 roku. Natomiast na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc odwołanie skarżącego w pozostałej części podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

11 XII 2017 roku.